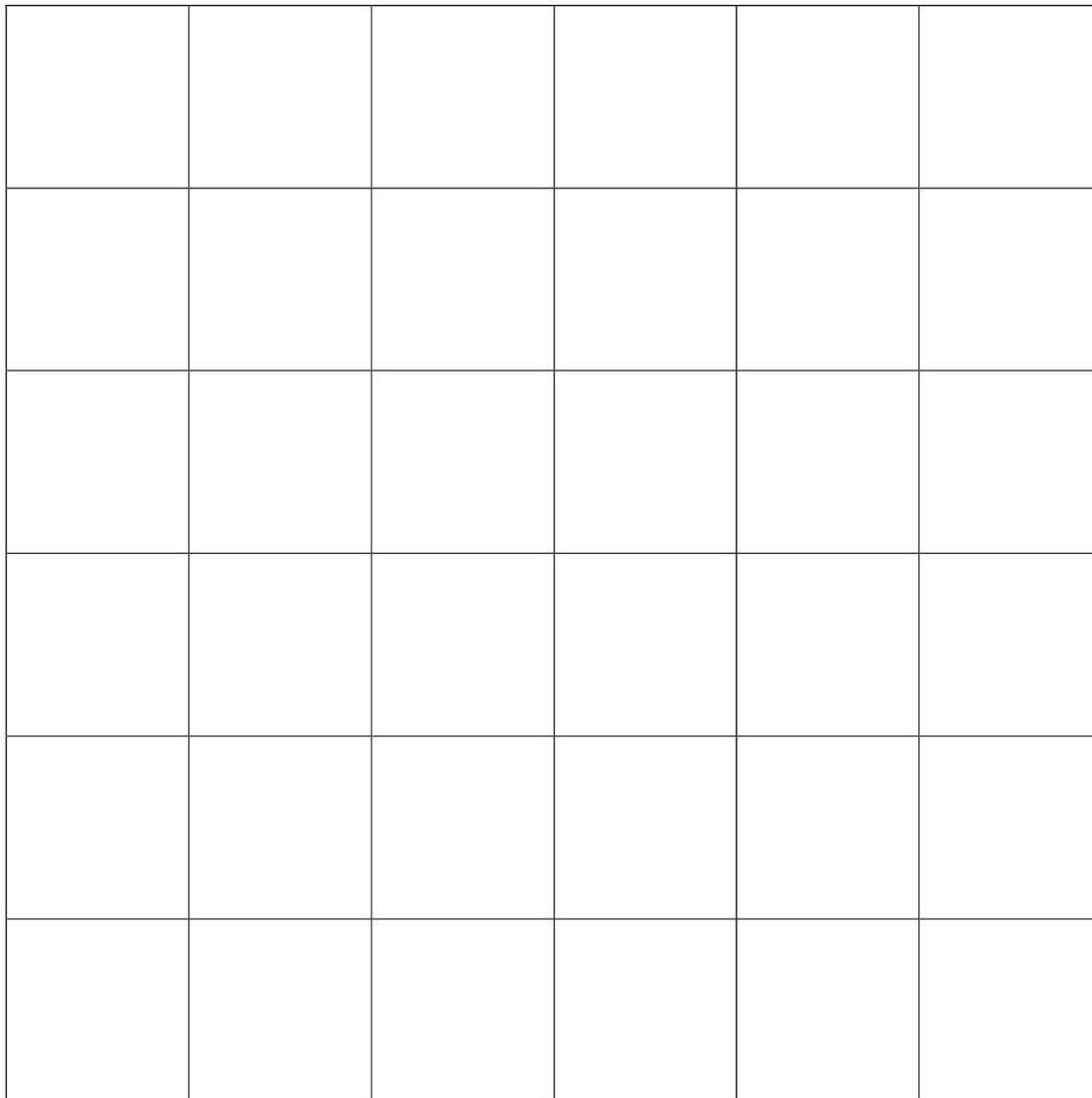

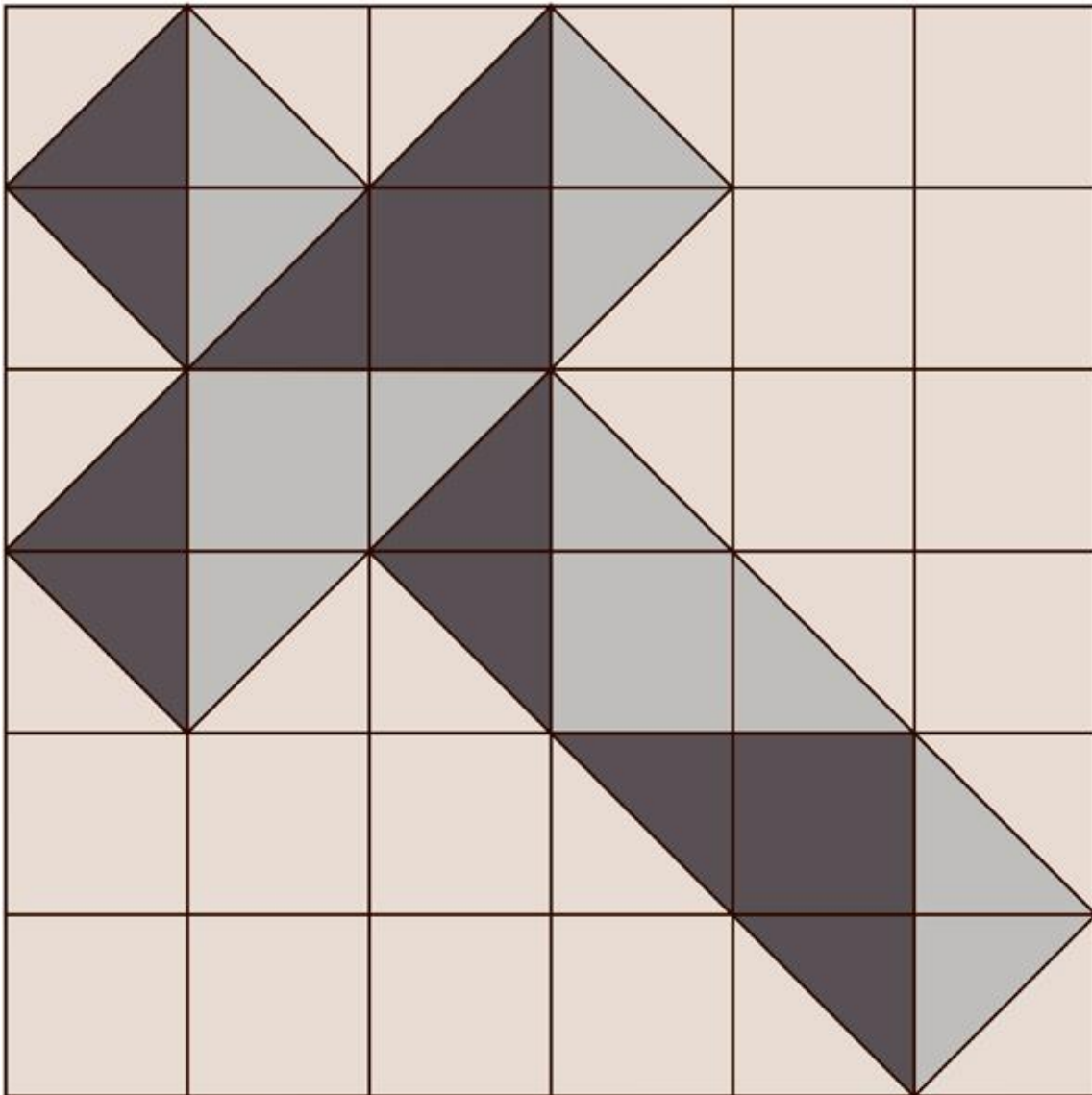
Klar, parat, mønsterjagt-start!

Tag hele familien med ud i den friske luft og gå på mønsterjagt i Viborg Kunsthalls have. Her er der god plads til at slå sig løs i en rask mønsterjagt ved det 151 meter lange murkunstværk 'Tro og overtro'. Det smukke værk er skabt af billedkunstner Mette Winckelmann og indhyller med sine 12086 fliser kunsthallens have i hundredvis af mosaikmønstre.

Hvem kan finde et kors, en stjerne og noget, der ligner en stige? Hvilke mønstre er jeres favoritter? Hvordan ville I have udsmykket muren, hvis I havde fået opgaven?

Vi tager Jer med på en jagt efter 6 mønstre og fortæller historien bag de enkelte mosaikmønstre. Når I kommer hjem, kan I arbejde med tegnearket og skabe jeres egne mønstre. I kan fx lave hver jeres mønster på 6 x 6 tern og sætte dem sammen til et stort mønster ligesom billedkunstner Mette Winckelmann har gjort.

Kors

Korset er et symbol på den kristne tro. Korset er betegnelse for en opret stående pæl med en tværbjælke, der blev anvendt som henrettelsesredskab af bl.a. perserne og romerne.

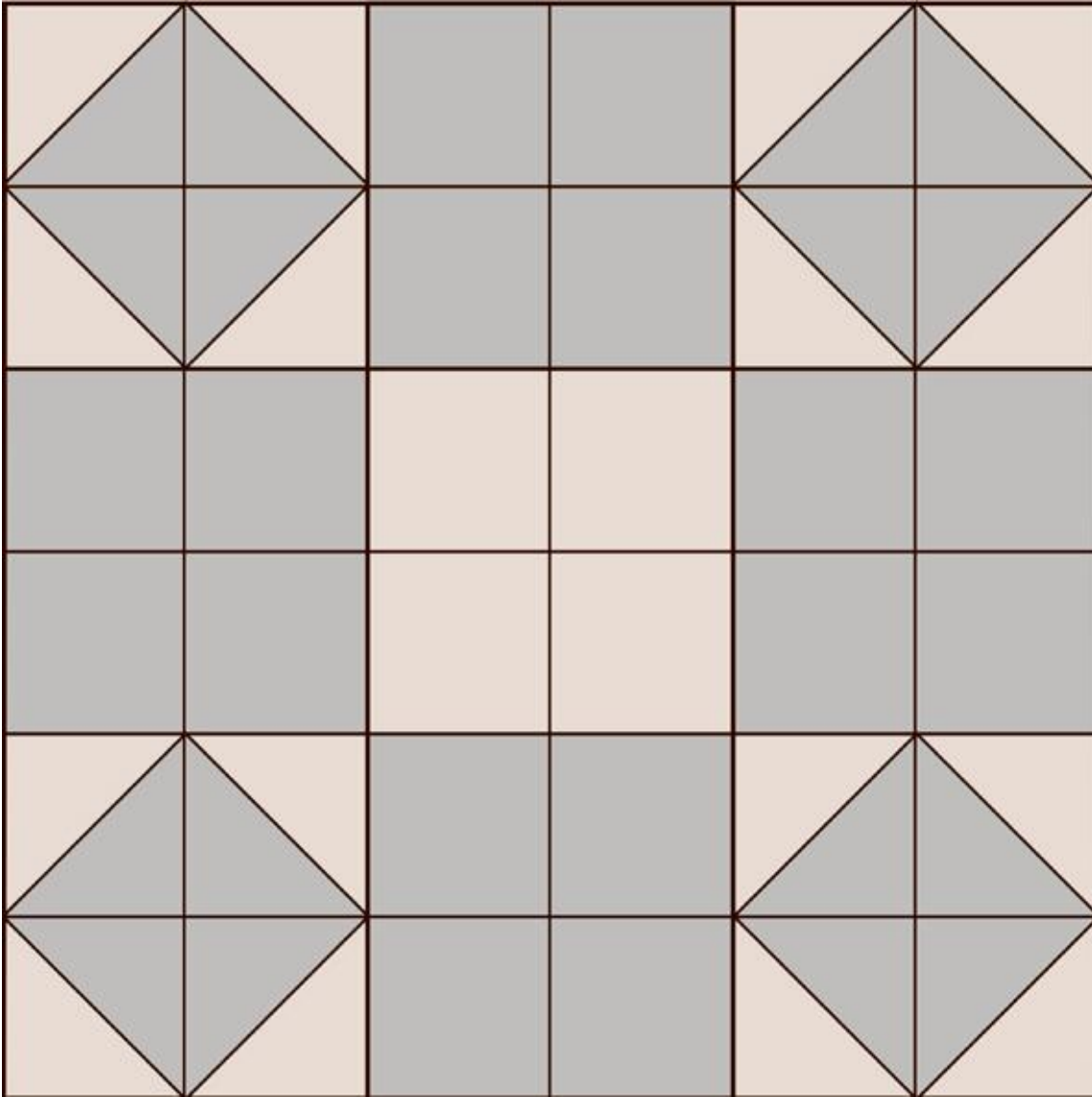
Korsfæstelse

var en særdeles smertefuld og meget vanærende straf, der blev tildelt oprørere, slaver og ikke-romerske statsborgere.

Hos apostlen Paulus optræder korset som et billede på Kristi gerning, lidelse og offer, og i overført forstand betegner et kors den byrde og smerte, som den kristne må tage på sig som Jesu discipel og efterfølger.

Korset er med sine vandrette og lodrette linjer, der skærer hinanden, også symbol på mødet mellem det himmelske og det jordiske, det sted, hvor Jesus hang og døde. Den lodrette bjælke symboliserer det himmelske, det guddommelige og det evige; mens den vandrette bjælke symboliserer det jordiske, det menneskelige og det endelige.

Det tomme kors er bart, i modsætning til krucifikset. Det symboliserer dødens overvindelse, sejr og opstandelsens under og foretrækkes i den protestantiske kirke.

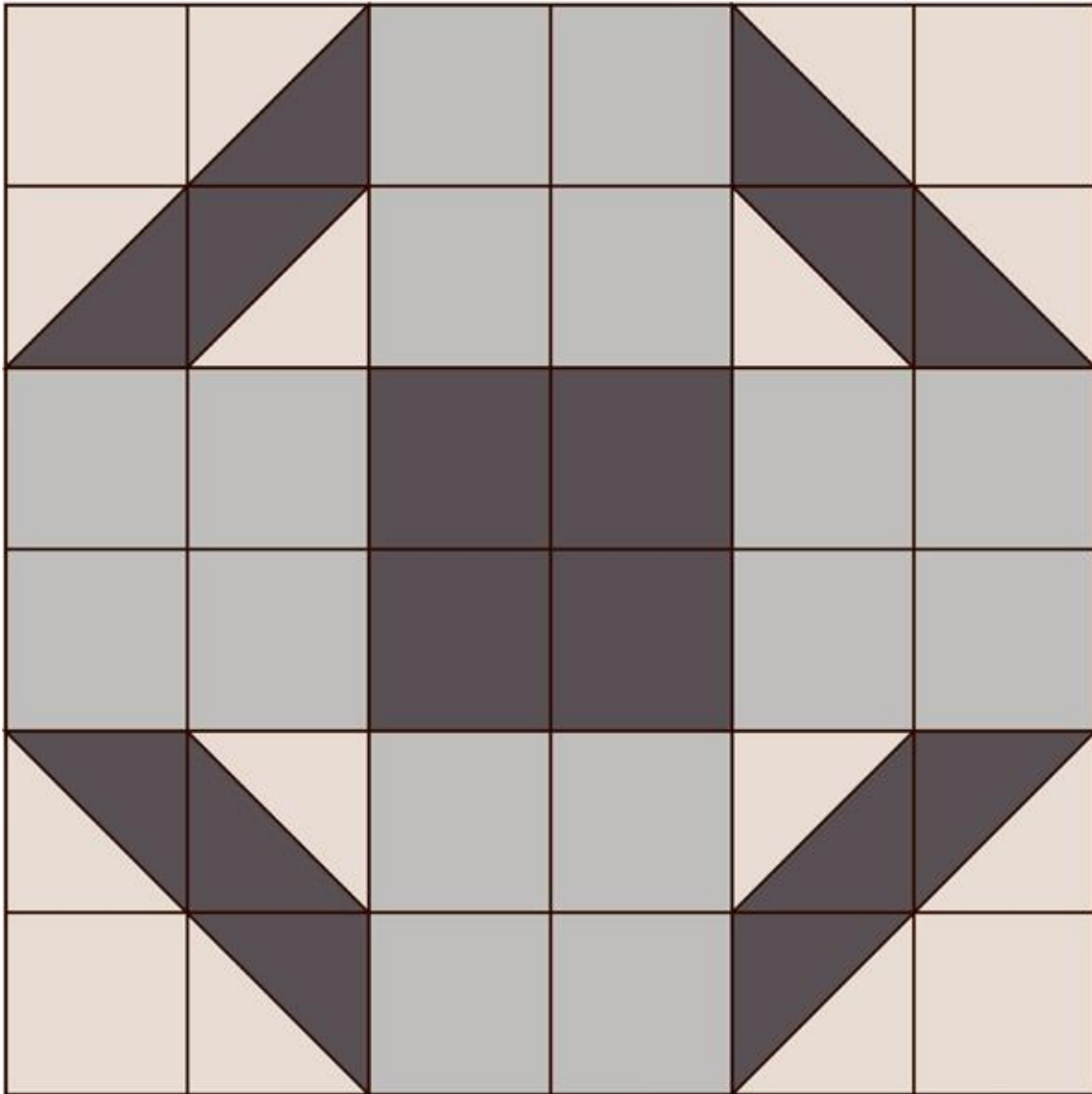
Paradisets Have

Paradisets Have var fyldt med alverdens dejligste planter og dyr: skyggende frugttræer, buske med bær og nødder, alle slags grønt som var godt at spise og blomster i mange farver. Fugle, vilde dyr, tamme dyr, insekter, alle slags dyr man kan forestille sig.

Adam og Eva levede i Paradisets Have og var så tæt på Gud, som man kunne være. De talte med ham hver dag, ansigt til ansigt. Livet i Paradis var fantastisk!

Gud havde sagt til dem, at der var et enkelt træ i haven, som de ikke måtte spise frugten af. Det var Kundskabens træ, og den, der spiste af det, ville komme til at kende forskel på godt og ondt. En slange i Paradis overtalte Eva til at spise af træet, og hun gav også Adam frugten.

Da det var sket, opdagede de pludselig, at de ikke havde noget tøj på, og de gemte sig for Gud. Gud blev vred på dem og smed dem ud af Paradiset. Han fortalte dem, hvordan deres liv skulle være fra nu af: De skulle arbejde hårdt for at skaffe mad, og kvinden skulle føde børn under stor smerte.

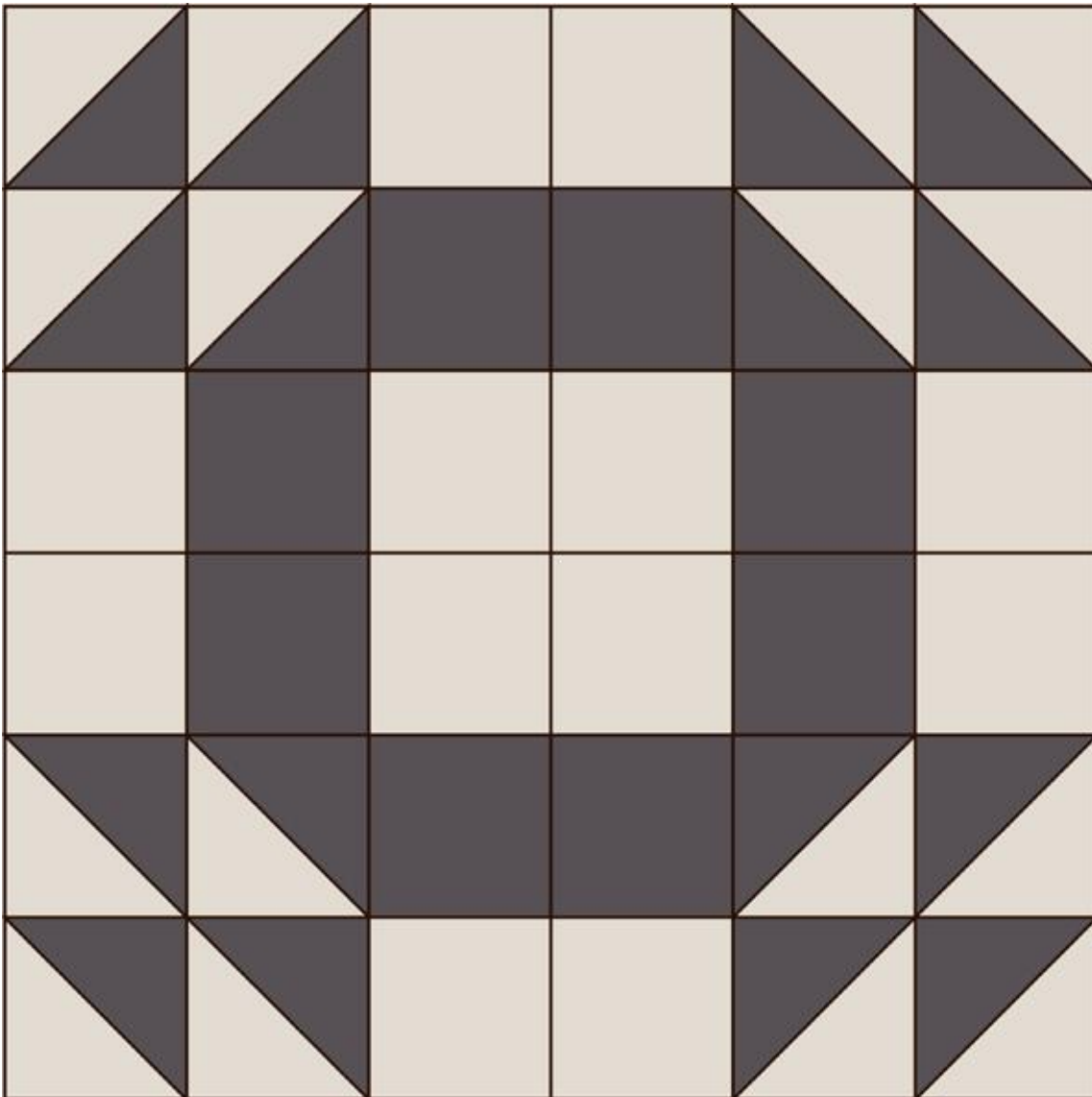

Jerikos mure

Byen Jeriko lå godt beskyttet bag en høj mur. Portene til byen blev bevogtet af soldater, og de folk der boede derinde, ville hverken tale med eller lukke nogle ind. Byen forskansede sig.

Men i Det Gamle Testamente fortælles det, hvordan Gud sagde til Josva, der var jødernes leder: "Du og dine soldater skal marchere rundt om byen. Hver dag i seks dage skal I gå en gang rundt om byen. Pagtens ark skal I føre med jer. Syv præster skal gå foran den og blæse i deres horn. På den syvende dag skal I gå rundt om byen syv gange. Så skal I blæse en lang tone på hornene, og alle skal opløfte et vældigt krigsråb. Så vil murene falde sammen!"

Josva og folket gjorde hvad Gud siger. De gik rundt om byen i tavshed. Ingen sagde et ord. Man hørte kun hornene og lyden af deres fødder. Jerikos folk stimlede sammen på bymuren og fulgte jøderne hele vejen rundt. De ventede angreb hvert øjeblik, men intet skete. Endelig var det den syvende dag. Krigerne marcherede rundt om byen syv gange, der blev blæst i hornene, man opløftede et krigsråb, og alle murene smuldrede og sank i grus. Jøderne kunne gå lige ind i byen.

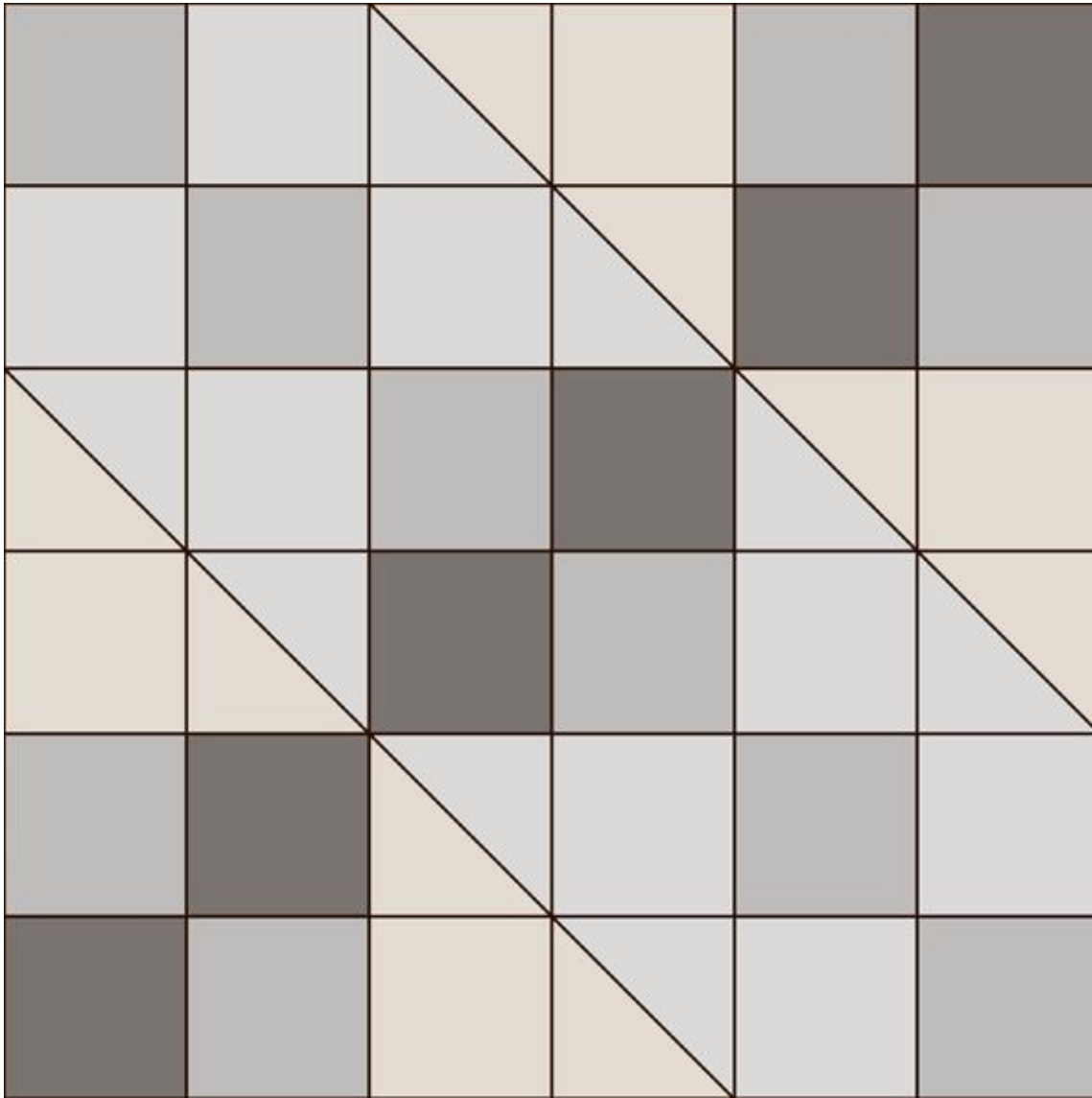

Tornekrone

I statholderens borg i Jerusalem stod vagtstyrken omkring Jesus. De havde fået ordre til at korsfæste ham. Soldaterne var opstemte, for her var for en gang skyld noget særligt. Det var ikke en af de sædvanlige røvere eller oprørere, men en, som jøderne selv ønskede dømt, fordi han sagde, at han var Jødernes Konge!

Luften var tyk af hån og spot. En af soldaterne fandt en rød soldaterkappe og hængte den på Jesus. En anden flettede en tornekrone, en krans af tjørn eller tornede planter, og pressede den ned på Jesu hoved, så blodet løb fra hans pande. "Hvad er en konge uden krone?" spurgte de. Hånen blev fuldendt ved, at de faldt ned på knæ foran ham og råbte: "Hil dig, jødekonge!"

Så skiftedes de til at slå løs på ham med kæppe overalt på hans krop, så den blev blodig og fuld af blå mærker og de spyttede på ham. Da de havde hånet ham længe og frygteligt, tog de kappen af ham og gav ham hans egne klæder på. Han havde stadig tornekronen på, da de førte ham ud for at korsfæste ham.

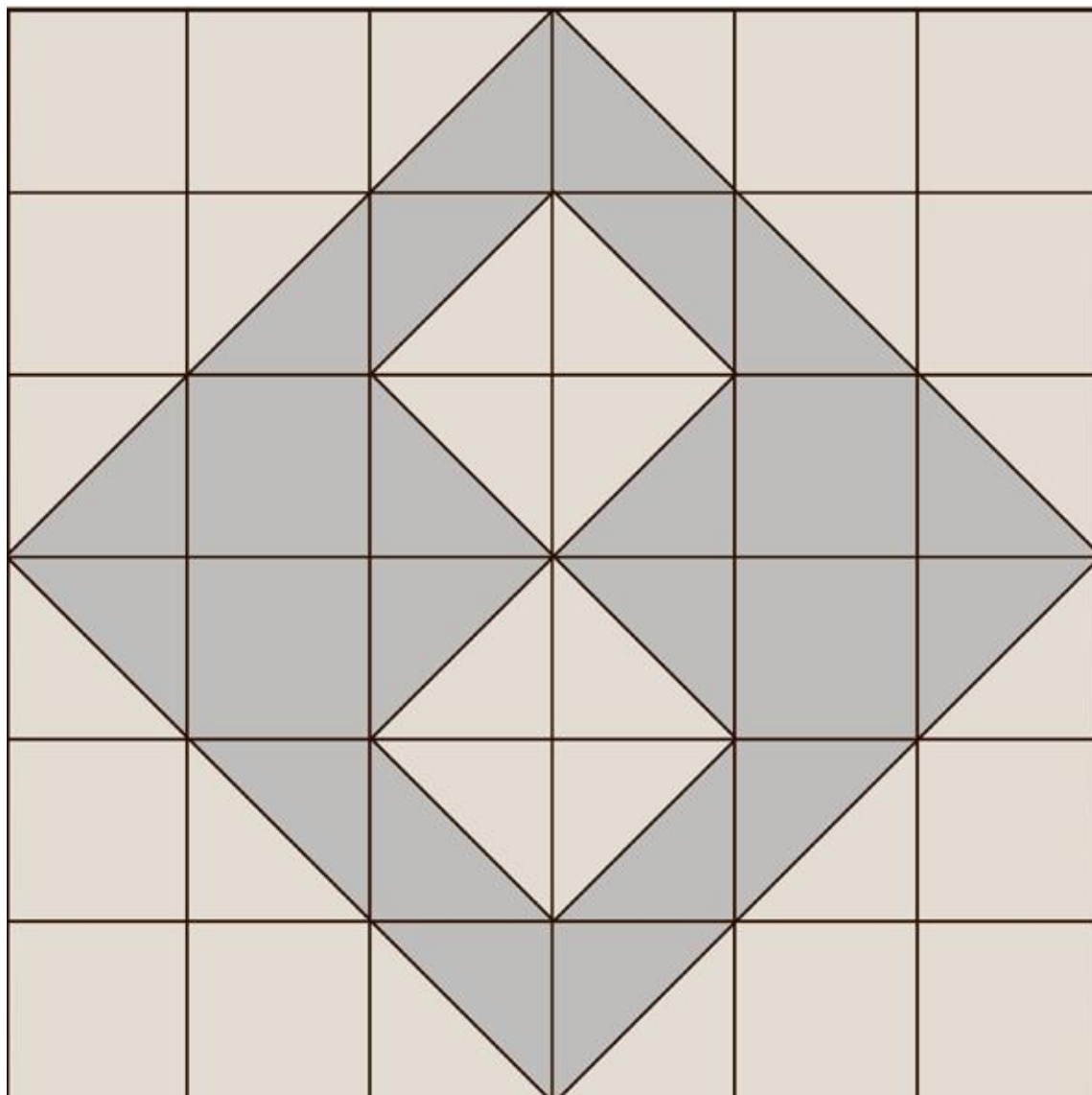
Jakobsstigen

Jakob var blevet uvenner med sin bror Esau, og var nu på vej til sin morbror Laban. Da han var rigtig træt efter den lange tur, han havde gået, lagde han sig til at sove i det fri. Han lagde hovedet på en sten, der lå lidt ned i jorden, og faldt hurtigt i søvn.

Men da han var faldet i søvn, havde han en drøm: Han lå ved foden af en stige, som nåede helt op til Himlen. Englene gik op og ned ad stigen, som sendebude mellem Gud og mennesker. Nu kom Gud selv til syne og lovede Jakob, at han ville passe på ham og hans familie altid. Jakobs slægt ville brede sig over hele jorden, og det land, han nu lå og sov på, ville engang blive Jakob og hans efterkommeres.

Jakob vågnede og satte sig op, rystet ved tanken om, at han havde lagt sig til at sove midt i Guds hus, i himlens port. Da solen stod op, rejste han den sten, som han havde hvilet sit hoved på og hældte olie over den. Den skulle stå som minde over den drøm om himmelstigen, han havde haft på stedet.

Og Jakob lovede Gud, at hvis han passede på ham under hans rejse, så skulle Gud altid være hans Gud.

Fredag den 13.

Fredag den 13. er en uhyggelig og skæbnesvanger dag. Fredag har lige siden oldtiden været en ond dag. I det gamle Rom blev forbrydere henrettet om fredagen, og ifølge Biblen korsfæstede romerne Kristus langfredag. Omvendt har vi i Norden tidligere set fredag som en lykkelig dag, fordi fredag var kærlighedsgudindens Frejas dag. I de seneste hundrede år har vi dog også i Norden haft en idé om, at fredagen er forbundet med ulykke. Man må f.eks. ikke begynde et nyt arbejde om fredagen, for så bliver det aldrig færdigt. Man må ikke gifte sig på en fredag, for så bliver ægteskabet barnløst. Man må heller ikke påbegynde en rejse på en fredag.

Ligesom fredage har tallet 13 en lang historie for at være kædet sammen med uheld og ondskab. F.eks. berettes der i Det nye Testamente om Den sidste Nadver, hvor Jesus sad til bords med 12 disciple – altså 13 personer i alt. Og efterfølgende blev Jesus korsfæstet, mens Judas efter sigende hængte sig. Fordi tallet 13 betragtes som skæbnesvanger af mange, forsøger mennesker ofte at undgå det. F.eks. har mange lufthavne ingen "Gate 13", mange hoteller har droppet "13. etage" og nogle hospitaler undlader at have "operationsstue nummer 13."

Kombinationen af fredag og tallet 13 blev først almindelig i 1907, da romanen "Fredag den 13." udkom i USA. Bogen er glemt i dag, men datoens onde ry lever videre. Hver gang den indtræffer, synes katastroferne at stå i kø.